

Iréne Johansson

”Risk” barn har inte tid att vänta.

Det ena förbereder det andra som är en förutsättning för det tredje. Så kan man tänka att ett barns språkutveckling är en enda lång kedja av förutsättningar och förberedelser. För de allra flesta barn utvecklar sig denna kedja alldeles av sig själv utan att vi ägnar den så stor eftertanke.

Vad menar vi då med språkutveckling? Kanske språklig kommunikation som handlar om något, som har ett syfte och som har verktyg för att visa fram såväl syfte som innehåll. Under utvecklingens gång ökar medvetenheten, syftena blir fler, innehållet vidgas och verktygen blir fler och effektivare.

Några barn kan kallas ”risk” barn, därför att de har egenskaper, som man av tidigare erfarenhet vet kan medföra hinder i språkutvecklingen. En typ av hinder kan vara att verktygen behöver slipas. En annan typ av hinder kan finnas i erfarenheten av världen; att det finns egenskaper, ting, relationer och en ordning och mönster i verkligheten. En tredje typ av hinder kan finnas i upplevelsen av JAGET; att vara någon som andra accepterar som kännande, erfarande och aktiv (som ett subjekt).

Vad innebär det att vara förälder till ett ”risk” barn? Räcker uppmaningen som många föräldrar säger sig ha fått vid kontakter med rådgivare inom området: ”Du ska bara vara förälder” eller ”Du kan ju teckna lite!”?

Några föräldrar vill något annat.

Se Jennie och Niklas Rollof presentation vid Den Nordiska konferensen om Karlstadmodellen 26-27 april 2019